

GUNNAR JARRING

Åter till Kashgar

MEMOARER I NUET

BONNIERS

Bildmaterialet är hämtat ur författarens arkiv

ISBN 91-0-044123-6
© Gunnar Jarring 1979
Printed in Sweden
Bonniers Grafiska Industrier AB 1979
Stockholm

Innehåll

Inledning 7

1978

- Vägen till Peking 11
- Böcker och minoriteter 15
- Till Urumchi 29
- Historia i ny utformning 35
- Ut till naturen 46
- Med flyg till Kashgar 54

1929—1930

- Varför Kashgar? 61
- På hästryggen till Kashgar 74
- Kashgar i medeltid 89
- Folk i Kashgar 100
- Bokhandlaren Roze akhon 120
- En pilgrimsfärd i sanddynerna 127
- Tyfus 140
- Ännu en pilgrimsfärd 148

1978

Åter i Kashgar	159
Officiella fakta om Kashgar	164
Folkundervisning i Kashgar	173
Jordbruk	178
Industri	188
Dagens medicin i Kashgar	195
Islam i Kashgar	202
Litteratur och kultur	215
Åter till Urumchi	225
Under havsytan — Turfan	229
Antikviteter i nutiden	237
Epilog	249
Ordförklaringar	252
Personregister	254

Den 8 september 1978 klockan 12.55 tog vår AN-24 från CAA, det kinesiska flygbolaget, mark på den silverglänsande betongbanan på Kashgars flygplats. Flygningen från Urumchi hade tagit fyra timmar, hela sträckan från Peking nio timmar.

Den 14 september 1929 satte jag för första gången min fot på Kashgars mark. Karavanen, som utgått från Osh i Kirgisistan på den sovjetiska sidan, hade behövt nära två veckor för att ta sig över de höga bergen i Pamir.

Det låg 49 år — eller låt oss runda av det till ett halvsekel — mellan mitt första besök i Kashgar, sydvästra Sinkiangs största och viktigaste stad, och min återkomst.

Ena gången karavan, andra gången flyg — det var som att komma från medeltid till nutid.

Min skildring av återseendet med Sinkiang innehåller inga djupsinnigheter, inga djuplodande försök till analys av vad som händer i denna Kinas västliga gränsprovins. Jag har inte sökt efter konfliktladdade ämnen, inte heller har jag blivit ledd till dem. Vad som följer är dels minnen från gamla tider i Sinkiang, dels iakttagelser från en del av Kina som ligger utanför turistvägarna.

Det fina kinesiska visitkort som tecknades åt den unge studenten när han kom till Kashgar.

Gunnar Jarring, född 1907, skaffade sig under ofta strapatsrikt fältarbete djupa kunskaper i centralasiatiska språk och östturkestansk folklore, vilket resulterade i en docentur i Lund 1933. Sedan 1940 har han varit i svensk utrikestjänst, med poster i bland annat Mellersta Östern, Indien, Washington och Moskva. Han har varit svensk representant i Förenta Nationerna, haft uppdrag av Säkerhetsrådet i Kashmirkonflikten och har sedan 1967 varit generalsekreterarens speciella representant i Mellersta Östern-frågan.

ISBN 91-0-044123-6

Omslagsbilden: Interiör från stora moskén i Kashgar 1978.
Foto förf.

Ur Gunnar Jarrings inledning:

”Den 8 september 1978 klockan 12.55 tog vår AN-24 från det kinesiska flygbolaget mark på Kashgars flygplats. Flygningen från Urumchi hade tagit fyra timmar, hela sträckan från Peking nio timmar.

Den 14 september 1929 satte jag för första gången min fot på Kashgars mark. Vår karavan, som utgått från Osh i Kirgisistan på den sovjetiska sidan, hade behövt nära två veckor för att ta sig över de höga bergen i Pamir.

Det låg ett halvsekel mellan mitt första besök i Kashgar, sydvästra Sinkiangs viktigaste stad, och min återkomst. Ena gången karavan, andra gången flyg — det var som att komma från medeltid till nutid.

Min skildring av återseendet med Sinkiang innehåller inga djupsinnigheter, inga djuplodande försök till analys av vad som händer i denna Kinas västliga gränsprovins. Jag har inte sökt efter konfliktladdade ämnen, inte heller har jag blivit ledd till dem. Vad som följer är dels minnen från gamla tider i Sinkiang, dels iakttagelser från en del av Kina som ligger utanför turistvägarna.”

Om sina upplevelser i nuets och i sin ungdoms Kashgar berättar Gunnar Jarring lågmäلت och objektivt men med glimten i ögat. Man har trevligt i hans sällskap och känner fullständigt förtroende för hans framställning.

